

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **R. C. L.**, nar., st. příslušnost K., t. č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2016, KRPB-109043-39/ČJ-2016-060023-50A

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 31. 5. 2016, KRPB-109043-39/ČJ-2016-060023-50A **se z r u š u j e.**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **8 228 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2016, č. j. KRPB-109043-39/ČJ-2016-060023-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění ve smyslu § 129 odst. 1, 3 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o 31 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 6. 2016 do 5. 7. 2016, a to za účelem jeho předání do příslušného členského státu Evropské unie (dále jen „EU“) podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 6 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.

Žalovaná poukázala na prvotní rozhodnutí o zajištění ze dne 4. 5. 2016, č.j. KRPB-109043-26/ČJ-2016-060023-50A (dále jen „prvotní rozhodnutí“), jímž byl žalobce zajištěn na dobu 33 dnů. Žalovaná v rámci své povinnosti zkoumat trvání důvodů pro zajištění zjistila, že po zahájení dublinského řízení byla dne 10. 5. 2016 odeslána žádost o převzetí žalobce zpět do Maďarska. Lhůta pro odpověď maďarské strany byla stanovena do 24. 5. 2016. Maďarsko na žádost o převzetí žalobce ve stanovené lhůtě neodpovědělo, a proto se jedná o implicitní vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby konkrétním státem a bude postupováno podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Transfer lze tedy realizovat nejpozději dne 5. 7. 2016. Proto se žalovaná rozhodla prodloužit zajištění o 31 dnů, tj. do 5. 7. 2016.

Při svém rozhodování žalovaná usoudila, že i nadále existuje u žalobce vážné nebezpečí útěku, neboť je prokázáno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku a měl za povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. To, že nehledal ochranu v podobě azylu v Maďarsku, je patrné z jeho následného jednání. Sám také do protokolu uvedl, že mu v návratu do Maďarska nic nebrání, nicméně chtěl cestovat do Evropy nejlépe do Německa. Jeho skutečným cílem cesty je některá z evropských zemí, kdy ve svých výpovědích nejprve uvedl, že by chtěl žít nejlépe v Německu, a na druhou stranu uvedl, že by chtěl žít a pracovat v ČR. Je tedy zcela na místě učinit závěr, že v případě žalobce existovalo nadále vážné nebezpečí jeho útěku a pokračování jeho cesty do Evropy.

Žalovaná zkoumala též možnosti uložení mírnějších opatření, konkrétně zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nemá žádné informace o tom, že by se změnily okolnosti, za nichž byl žalobce původně zajištěn. V této souvislosti uvedla, že žalobce nemá na území ČR hlášen pobyt. ČR využil při své cestě pouze jako tranzitní zemi. Žalobce nedisponuje ani finančními prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených s realizací přemístění a dle jeho vlastního vyjádření nemá v ČR žádné příbuzné ani přátele, kteří by za něj složili finanční záruku. Ve své výpovědi žalobce sice uvedl, že zde má známého E. R., který je v ČR šest let a žije v Praze, ale bližší informace k osobě včetně jeho pobytu nevěděl. V tomto konkrétním případě tedy žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání.

Žalovaná se ve svém rozhodnutí dále zabývala existencí případných překážek předání žalobce do příslušného státu EU. Žalobce nikdy v minulosti v ČR nebyl a jeho nynější pobyt byl realizován pouze v zařízení, měla žalovaná za to, že si nemohl vytvořit kulturní a sociální vazby intenzitou překračující vazby k zemi jeho původu. Žalovaná uvedla, že jí nejsou známy žádné překážky, které by předání do Maďarska bránily. Poukázala na statistická data o dublinských transferech z měsíců listopad 2015 a březen až duben 2016 přístupná na internetových stránkách Ministerstva vnitra, podle nichž by některé transfery v těchto měsících realizovány.

Při stanovení délky zajištění žalovaná vycházela ze lhůt stanovených v čl. 28 nařízení Dublin III, jakož i z kvalifikovaného odhadu založeného na předchozích zkušenostech s přemísťováním cizinců v jiných řízeních. Přitom má žalovaná za to, že stanovená doba 30 dnů je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32. Prodloužení zajištění je nezbytné k pokračování přípravy a úspěšné realizace předání žalobce do Maďarska na základě nařízení Dublin III a lhůta pro zajištění je dostatečná pro realizaci přemístění žalobce.

III. Žaloba

Žalobce si je vědom toho, že předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí je zásadně skutkový stav k okamžiku vydání rozhodnutí, i z této zásady ovšem existují výjimky, které vycházejí především z potřeby dané zvláštními vlastnostmi předmětného rozhodnutí. Tato situace již byla vícekrát posouzena v případě rozhodování o nákladech správní exekuce v případě, kdy došlo po vydání rozhodnutí k zrušení samotného exekučního titulu. Obdobná situace pak nastává i v tomto případě, kdy je rozhodováno o prodloužení zajištění, přičemž po vydání předmětného rozhodnutí došlo k pravomocnému zrušení rozhodnutí o prodloužení zajištění, na jehož základě byl žalobce zajištěn, v době, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jelikož rozhodnutí o prodloužení zajištění je rozhodnutím, které je přímo navázáno na existenci rozhodnutí o zajištění (či předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění) a může tedy obstát pouze za předpokladu jeho existence, je zrušení takového rozhodnutí skutečností, kterou se musí soud přezkoumávající rozhodnutí o prodloužení zajištění řídit. Jelikož bylo prvotní rozhodnutí žalované zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně 33 A 66/2016 ze dne 14. 6. 2016, nemůže obstát ani navazující napadené rozhodnutí. Výše uvedené závěry týkající se možnosti přezkumu rozhodnutí nad rámec skutkového stavu k okamžiku vydání rozhodnutí se odvíjejí i z judikatury Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku č. j. 9 Afs 28/2011-181 ze dne 14. 9. 2011. Totožnou situaci zrušení rozhodnutí o zajištění cizince před vydáním rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince se pak zabýval i Městský soud v Praze v rozsudku č.j.4 A 108/2015-36 ze dne 11. 1. 2016.

Dále žalobce namítl nezákonnost svého zajištění, neboť chybělo tzv. vážné nebezpečí útěku. Žalobce disponoval železniční jízdenkou právě do Prahy, přičemž tuto železniční jízdenku žalovaná jmenovala i mezi podklady rozhodnutí o zajištění. Žalobce dále v průběhu správního řízení o zajištění uvedl, že jeho úmyslem bylo požádat o mezinárodní ochranu právě v České republice a že v Maďarsku bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany ukončeno. Výslovně uvedl, že Maďarsko stihlo jeho žádost „vyřídit“ po třech dnech a žalobce byl následně vyhozen na ulici. V případě žalobce tedy nesvědčí nic o tom, že by snad hodlal použít Českou republiku jakožto tranzitní zemi nebo že by jeho úmysl o získání mezinárodní ochrany v České republice byl neupřímný. Žalobci lze vyčítat fakticky pouze to, že na území České republiky přicestoval nelegálně, s ohledem na způsob vyřízení jeho žádosti v Maďarsku je zcela nepřipadné jakkoliv mu vyčítat v situaci, kdy byl doslova vyhozen na ulici, to, že z Maďarska odcestoval do země, kde cítil naději na spravedlivější vyřízení vlastní azylové žádosti.

Žalobce samozřejmě nemůže zastříť, že v jeho případě je formálně naplněna podmínka ustanovení § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy to, že žalobce nemůže legálně pozemní cestou vycestovat do Maďarska, na druhou stranu v případě cizince, který očividně

chápe Českou republiku jakožto cílovou zemi, hodlá zde požádat o mezinárodní ochranu a disponuje i cestovním pasem, je zajištění naprosto excesivním jednáním.

Žalobce připomíná, že rovněž posouzení aplikovatelnosti zvláštního opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců působí v případě žalobce jako zcela neindividualizované. Úmyslem žalobce bylo bezpochyby podat žádost o mezinárodní ochranu v České republice, kam směřoval i s vědomím toho, že Česká republika je tradičně vstřícná ke kubánským uprchlíkům, jakož i s vědomím toho, že Praha je ve světě známá i svým tolerantním přístupem k homosexuální menšině, k níž žalobce náleží. Těmito okolnostmi se žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádala. Podobně pak konstatování žalované o tom, že žalobce nevyčkal na konec řízení o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku, je zcela nesmyslné. Mezinárodní ochrana mu v Maďarsku byla odeprána, aniž by bylo její udělení byt' jen formálně posouzeno a Maďarsko se fakticky přestalo zajímat o jeho další osud.

Dále žalobce obšírně a podrobně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť směřuje k nepřipustnému účelu, jímž je předání žalobce do Maďarska. Žalobce zdůrazňuje, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylové procedury a jsou v ní dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení do Maďarska nepřipustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřipustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Žalobce uvádí, že Maďarsko bylo především v druhé polovině roku 2015 přetíženo náporom migrantů směřujících primárně do jiných zemí, na což reagovalo extrémním zpřísněním právní úpravy azylového řízení. Smyslem této zákonné úpravy je podle žalobce snaha dosáhnout toho, aby bylo možné naprostou většinu azylových řízení zastavit s odkazem na to, že žadatelé do Maďarska přišli přes Srbsko, kde měli možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat, neboť Maďarsko na něj nahlíží jakožto na třetí bezpečnou zemi. Koncept třetí bezpečné země tak, jak jej užívá Maďarsko, žalobce považuje za jeden z nejproblematictějších aspektů. Přístup Maďarska je dle jeho názoru zcela rozporný s evropskou legislativou. Maďarsko rozhodlo o tom, že Srbsko je třetí bezpečnou zemí, zcela automaticky a rezignovalo tak na jakoukoliv individualizaci vztahu žadatele a dotčené třetí země. Takový postup je v rozporu se zásadami vyjádřenými ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. V neposlední řadě v této souvislosti žalobce zdůrazňuje, že mezi Maďarskem a Srbskem je neformálně dohodnut denní limit osob, které lze do Srbska navrátit. Tento počet je zcela zanedbatelný, v praxi je tak možnost vracení osob do Srbska značně limitována a osoby, u nichž bylo o navrácení rozhodnuto, jsou v konečném důsledku nuceny i nadále přebývat na území Maďarska, přičemž jejich status je naprosto nejasný. Tyto osoby jsou nepřijatelně dlouho drženy v zajištění. Žalobce zdůraznil, že Srbsko neuznává za třetí bezpečnou zemi ani ČR ani jiný členský stát EU.

Žalobce poukazuje na aktivity Evropské komise, která vyjádřila znepokojení nad aktuální právní úpravou maďarského azylového řízení, přičemž vyslovila pochybnosti o jejím souladu s právem evropským. Za sporné je považováno zejména znemožnění žadatelům o mezinárodní ochranu odkazovat na nové skutečnosti a zjištění, absence odkladného účinku v případě odvolání a způsob tlumočení ve zrychlených trestních řízeních za ilegální překročení maďarské hranice. O situaci v Maďarsku se zajímá též Komisař pro lidská práva při Radě Evropy, který je znepokojen zejména z vracení žadatelů o azyl do Srbska, jakožto do třetí bezpečné země. Práva žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku dále ohrožuje místní

trestněprávní úprava postihující nelegální vstup do Maďarska. Bez povšimnutí dle názoru žalobce nelze ponechat ani skutečnost, že maďarská vláda přijímá opatření ztěžující integraci azylantů do maďarské společnosti, spočívající zejména v omezování finanční podpory uprchlíků.

Zásadními nedostatky podle žalobce trpí i řízení ve věci nepřijatelnosti azylových žádostí. Jedná se o zkrácené řízení, v němž musí být rozhodnuto ve lhůtě patnácti dnů. Soudní přezkum je založen na kasačním principu a žalobu lze podat v extrémně krátké sedmidenní lhůtě. Žalobce zde odkazuje na nález Ústavního soudu č. j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně a konstatoval její protiústavnost. Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do osmi dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Žalobce pro ilustraci uvádí některá statistická data, podle nichž bylo od 1. 8. 2015 do 31. 3. 2016 rozhodnuto o tom, že 1 184 žádostí je nepřijatelných. V téže době bylo podáno 387 žádostí o soudní přezkum, z nichž 246 skončilo zrušením rozhodnutí a vrácením věci správnímu orgánu, což svědčí o převaze rozhodnutí, která nejsou v souladu dokonce ani s přísnou maďarskou právní úpravou. Správní orgány však i po zrušení jejich rozhodnutí odmítají provést meritorní přezkum žádosti a zpravidla tak činí až po druhém zrušujícím soudním rozhodnutí. Tento postup je nepřijatelným porušením čl. 13 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. K tomuto závěru dospěl i Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

Dále žalobce poukazuje na skutečnost, že maďarská právní úprava zakotvuje zcela nepřijatelné zacházení s žadateli o azyl, kteří žádost vzali zpět, nebo bylo jejich azylové řízení zastaveno z důvodu opuštění Maďarska, což je i případ žalobce. Není-li do devíti měsíců podána žádost o pokračování v azylovém řízení, musí žadatel podat žádost novou, na níž je nahlíženo jakožto na následnou a je odmítnuta jako nepřijatelná, neuvede-li žadatel nové skutečnosti ospravedlňující přiznání mezinárodní ochrany.

Žalobce na podporu svých tvrzení o nepřijatelnosti transferu do Maďarska dále cituje z rozsudků Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 a č. j. 49 Az 110/2015-79, oba ze dne 14. ledna 2016, v nichž tento soud konstatoval, že existují závažné důvody domnívat se, že maďarská azylová procedura trpí systematickými nedostatky bránícími navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu na jeho území. Na úrovni Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) byla otázka současného maďarského azylového systému řešena dosud pouze v rozsudku C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016. Dle názoru žalobce se pak SDEU v tomto rozsudku nikterak nevyjádřil k souladnosti maďarského institutu vrácení do třetí bezpečné země s evropským právem. V současné době přitom ani nelze žalovanou s poukazem na citovaný rozsudek vyvinít z nezájmu o maďarskou právní úpravu, neboť ačkoliv je maďarská právní úprava cizím právem, které není žalovaná povinna znát, Maďarsko není natolik exotickou destinací, aby bylo pro české správní orgány problematické její právní předpisy získat a zhodnotit. Žalobce pro úplnost připomíná stanovisko generální advokátky ke shora citované právní věci, z něhož vyplývá, že maďarská úprava neobsahuje jakákoliv kritéria posouzení Srbska jakožto třetí bezpečné země a paušální zastavování azylových řízení s ohledem na Srbsko je tedy nepřipustné.

Žalobce odkázal rovněž na německou judikaturu správních soudů, konkrétně zejm. Verwaltungsgericht Berlin (rozsudek 23 K 26.16 A ze dne 4. 3. 2016), který dospěl k závěru, že podle dostupných poznatků maďarské azylové řízení vykazuje systematické nedostatky kvůli nebezpečí porušení zásady non-refoulement. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, kterou navrhl provedení k důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Tvzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat. S ohledem na nezákonnost rozhodnutí požaduje žalobce, aby jej krajský soud zrušil a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se vyjádřila v tom smyslu, že napadené rozhodnutí považuje za zcela zákonné. Odkázala na ustanovení § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že ze skutkových okolností zjištěných v průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce naplnil svým jednáním kumulativně hned několik kritérií aplikace pojmu vážného nebezpečí útěku (vstup na území ČR a Rakouska bez potřebných oprávnění, dřívější nelegální vstup na území schengenského prostoru či EU). Jeho vyjádření o zamýšleném místě pobytu na území EU, kdy žalobce jednou uvádí, že by chtěl žít a pracovat v Německu, a podruhé, že by chtěl žít a pracovat v ČR, ačkoliv jeho rodinní příslušníci pobývají v Rusku, se jeví vnitřně rozporná. Všechny zjištěné okolnosti tak jednoznačně svědčí o tom, že při ponechání žalobce na svobodě neskýtá žádné záruky, že by se dobrovolně podvolil svému předání do státu odpovědného za vedení řízení ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Posouzení toho, která ze zemí bude nakonec zodpovědnou za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, nepřísluší žalované, nýbrž Ministerstvu vnitra v tzv. dublinském řízení.

Ke zvážení aplikace ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců žalovaná uvedla, že se touto otázkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala, Žalobce sice uvedl, že má na území ČR známé, kteří by jej mohli finančně podpořit a zajistit mu ubytování když však pak uvedl pouze jedno konkrétní jméno a délku pobytu této osoby na území ČR, následně provedenou lustrací v dostupných informačních systémech Policie ČR takováto osoba nebyla zjištěna. Žalovaná má za to, že žalobcovo chování je klasickým případem tzv. asylum shopping, tedy jevu, kdy je řízení o žádosti cizince vedeno současně nebo postupně několika členskými státy, do nichž se cizinec účelově přemísťuje. V tomto kontextu s ohledem na migrační historii žalobce patrnou z jeho cestovního dokladu a vnitřně rozporná tvrzení o zamýšleném místě jeho pobytu na území členských států EU lze jen stěží uvěřit proklamované upřímnosti úmyslu získat v ČR mezinárodní ochranu. Těmito závěry žalované svědčí i skutečnost, že přestože byl dne 14. 6. 2016 žalobce propuštěn ze zajištění na svobodu, do současné doby o mezinárodní ochranu v ČR nepožádal a pobývá neznámo kde, přičemž platnost jeho oprávnění pobývat na území ČR skončila ke dni 25. 6. 2016.

Pokud se jedná o posuzování existence systematických nedostatků v maďarském azylovém řízení, odkazuje žalovaná na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku

ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 33 Az 18/2016, a v rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č.j. 33 A 17/2016, jakož i rozsudku téhož soudu ze dne 7. 6. 2016, č.j. 33 A 65/2016 – 50.

Žalovaná dále poukázala na závěry obsažené v rozsudku SDEU ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016, v němž SDEU konstatoval, že v rámci přijetí žadatele o mezinárodní ochranu zpět Dublinské nařízení neukládá příslušnému členskému státu povinnost informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o obsahu svých vnitrostátních předpisů v oblasti vracení žadatelů do bezpečných třetích zemí a o své správní praxi v dané oblasti. SDEU shrnul, že absence komunikace v tomto ohledu mezi oběma členskými státy nezasahuje do práva žadatele na účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění a rozhodnutí o mezinárodní ochraně, které je zaručeno unijním právem.

Žalovaná shrnuje, že osobám navraceným na základě dublinského řízení do Maďarska jsou zajištěny standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a předpisy komunitárního práva. Konkrétně je jim umožněno opakovaně požádat o udělení mezinárodní ochrany, je s nimi veden pohovor, jsou poučeni o povinnosti prokázat důvody, pro které o mezinárodní ochranu žádají, a v případě zamítnutí žádosti z důvodu nepřipustnosti jim právní řád umožňuje podat proti rozhodnutí žalobu k nezávislému soudu. I skutečnost, že si maďarský soud vyžádal u SDEU rozhodnutí o předběžné otázce, dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Nadto není žalované známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, že by se členské státy měly zdržet transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska, jak tomu v minulosti bylo v případě Řecka či Itálie.

Žalovaná poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že smyslem zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinec vyhoštěn či předán do jiného státu, avšak pouze vytvoření podmínek pro, to, aby tento hlavní cíl mohl být realizován. Žalovaná tedy pouze využila svých oprávnění a žalobce zajistila, aby mohlo být jiným správním orgánem – Ministerstvem vnitra, rozhodnuto zda a případně do jakého členského státu bude žalobce předán.

Pro úplnost žalovaná dodává, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, přičemž Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Zároveň byly naplněny podmínky pro rozhodování bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s.ř.s.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou a zachyceného ve správním spisu, který měl při posouzení věci k dispozici. Z tohoto spisu především vyplývá, že žalobce byl zajištěn při pobytové kontrole v mezinárodním rychlíku RJ 372 W.A. Mozart jedoucím z Vídně do Prahy dne 3. 5. 2016 v čase 20:20 hod., přičemž v úředním záznamu je výslovně konstatováno, že u něho byla nalezena kartička žadatele o azyl v Maďarsku č. HT 142588 na jméno R. C. L. Záznam o možné shodě otisků prstů v systému EURODAC je časově označen 23:18 hod. téhož dne, zatímco záznam o shodě v systému EURODAC s ID HU1330021818718 je datován dnem 4. 5. 2016 v čase 8:03 hod. Z protokolu ze dne 4. 5. 2016 vyplývá, že žalobce uvedl, že chce žít a pracovat v Evropě, nicméně má v úmyslu žít a pracovat v ČR, kde má v Praze spoustu přátel, kteří mu nabídlí ubytování. Jmenoval konkrétně E. R., který zde měl žít již 6 let a mohl by za něho složit finanční záruku. Podle oznámení Ministerstva vnitra ze dne 10. 5. 2016 byla žádost o přijetí zpět do Maďarska odeslána dne 10. 5. 2016 a lhůta pro odpověď byla stanovena do dne 24. 5. 2016. Tato lhůta uplynula marně a nastala tak domněnka souhlasu s převzetím žalobce zpět, přičemž zároveň s tímto sdělením Ministerstvo vnitra požádalo o prodloužení lhůty pro zajištění žalobce nejdéle do 6. 7. 2016. Napadené rozhodnutí, na základě něhož byla lhůta pro zajištění žalobce prodloužena o 31 dnů, tzn. od 5. 6. 2016 do 5. 7. 2016, bylo vydáno dne 31. 5. 2016 a nabylo právní moci dne 3. 6. 2016. Následně bylo dne 14. 6. 2016 žalované doručeno zkrácené znění prvotního rozsudku krajského soudu ze dne 14. 6. 2016, č.j. 33 A 66/2016 – 35, jímž bylo zrušeno prvotní rozhodnutí žalované o zajištění žalobce. Na to žalovaná téhož dne vydala příkaz k propuštění cizince ze zařízení pro zajištění cizinců, na základě něhož téhož dne v 16:50 hod. žalobce opustil zařízení se svým cestovním dokladem.

Krajský soud při posouzení nyní napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce vycházel v podstatné míře ze svého právního názoru obsaženého v rozsudku ze dne 14. 6. 2016, č.j. 33 A 66/2016 – 35, kterým bylo zrušeno prvotní rozhodnutí žalované o zajištění žalobce. Krajský soud ve svém prvotním rozsudku shledal, že prvotní rozhodnutí žalované bylo zatíženo nepřezkoumatelností ve vztahu k posouzení otázky vážného nebezpečí útěku a ve vztahu ke stanovení lhůty pro zajištění žalobce. Krajský soud se v posuzované věci zejména zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění trpí týmiž vadami jako prvotní rozhodnutí žalované. Přitom byl samozřejmě vázán rámcem uplatněných žalobních námitek vznesených v žalobě.

Krajský soud konstatuje, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela ze skutkového stavu zjištěného v prvotním řízení o zajištění žalobce, přičemž zohlednila navíc ty skutečnosti, k nimž došlo po vydání prvotního rozhodnutí (zejm. komunikace v dublinském řízení o přemístění žalobce do Maďarska). Ve vztahu k vyhodnocení „vážného nebezpečí útěku“ je třeba konstatovat, že žalovaná pouze převzala svou argumentaci z prvotního rozhodnutí o zajištění, aniž by odůvodnila, v čem konkrétně spočívá riziko, že jmenovaný bude pokračovat dále do Evropy. Samotné tvrzení žalobce, že by chtěl žít v Německu, ještě není samo o sobě dostačující indicií pro závěr, že by žalobce v případě svého ponechání na svobodě pokračoval v cestě dále do západní Evropy. Proti tomu naopak vypovídá skutečnost, že měl zakoupenou jízdenku pouze do Prahy. Formálně vzato je zřejmé, že žalobce naplnil

některé pojmové znaky „vážného nebezpečí útěku“, neboť nesetřval v Maďarsku a pokračoval dále v cestě do dalších států EU, nicméně ve vztahu k jeho nejednoznačnému úmyslu pokračovat v cestě do Německa lze tuto úvahu označit za značně formalistickou. Snahu žalované kompenzovat nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vyjádření k žalobě, kde poukazuje na to, že si žalobce nakonec nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, nelze v tomto případě zohlednit ve vztahu k vytýkaným nedostatkům napadeného rozhodnutí. Krajský soud tedy obdobně jako v prvotním rozsudku, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností co do samotné hmotněprávní úvahy obsahující hodnocení podmínek pro zajištění žalobce ve smyslu ust. § 129 odst. 4 a 6 zákona o pobytu cizinců.

S tím souvisí úzce otázka hodnocení využití mírnějších prostředků (tzv. zvláštních opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Již v prvotním rozhodnutí o zajištění žalovaná pominula, že žalobce označil jako svého známého žijícího v ČR pana E. R., který měl bydlet v Praze a který by za něho býval mohl složit finanční záruku. Tento nedostatek krajský soud žalované vytkl v prvotním zrušujícím rozsudku. Je třeba konstatovat, že ani nyní napadené rozhodnutí v tomto ohledu vytýkanou vadu nenapravilo, i když žalovaná do jeho odůvodnění pouze zapracovala úvahu o tom, že žalobce sice tuto osobu označil, nicméně „...*bližší informace k osobě včetně jeho pobytu nevěděl.*“ Z toho žalovaná dovodila, že v tomto konkrétním případě tedy žalobce není schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon jeho předání. Tuto úvahu žalované krajský soud považuje stejně jako v případě prvotního rozhodnutí o zajištění za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů, přičemž připomíná, že povinnost využít méně invazivní zajišťující prostředky vyplývá z principu nezbytnosti a minimalizace zásahu do práva na osobní svobodu žalobce. Pokud žalovaná navíc ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalovaná provedla lustraci této osoby, pak toto tvrzení nemá oporu ve správním spisu, kde nejsou založeny žádné tiskové sestavy z příslušných evidencí (kupř. v CIS, evidence žadatelů o mezinárodní ochranu Ministerstva vnitra atd.) k označené osobě pana E. R.

V souhrnu tedy krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění žalobce trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Tyto vady jsou přitom dány řetězením rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení zajištění, která vycházejí v základu ze zjištění skutkového stavu a jeho vyhodnocení v rámci prvotního zajištění cizince, které bylo v tomto případě shledáno nezákonným v důsledku své nepřezkoumatelnosti. Následkem toho nemůže obstát při soudním přezkumu ani rozhodnutí o prodloužení zajištění, které vychází ze stejných skutkových důvodů. Skutečnost, že prvotní rozsudek byl žalované doručen až poté, co vydala nyní napadené rozhodnutí o prodloužení zajištění, nehraje v tomto ohledu žádnou roli.

Jelikož krajský soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v uvedených otázkách, nezabýval se již dalšími žalobními námitkami a zrušil napadené rozhodnutí, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Vzhledem k tomu, že žalobce byl již ze zařízení dříve propuštěn, nevrátil krajský soud věc žalované k dalšímu řízení, neboť po zrušení napadeného rozhodnutí již žalovaná nebude v řízení provádět žádné procesní úkony.

Úspěšnému žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským na základě plné moci. Náhradu odměny za právní zastoupení krajský soud určil ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, podle něhož odměna spočívá ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit.

vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy na náhradě nákladů právního zastoupení žalobce přísluší částka 8228 Kč. Jelikož žádné jiné náklady žalobce neuplatnil a ani nevyplynají ze spisu, činí tato částka i celkovou sumu náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaná je povinna nahradit žalobci k rukám jeho zástupce za podmínek stanovených ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková